

Alt rundt meg er stille. Jeg står på restene av min tidligere hjem. Håret mitt er svidd av brann og min grå, knelang skjørt er revet i mange steder.

Hver del av kroppen min gjør vondt til skjelettet og jeg ønsker, jeg kunne skrike. Men til tross for all den innsats penetrerer ingen lyd på mine lepper, bortsett fra en anstrengt, hes pust. Skjorten min er revet på baksiden av et dypt kutt og jeg føler levret blod på min hud. Beina mine er nummen, jeg kan ikke flytte.

Jeg kan bare stirre inn avstanden, se ned på hva som en gang har vært min vakre hjemby. I det fjerne ser jeg de gigantiske hjem for å kollapse. Stille inn massive bygninger under sin egen vekt, og støv og rusk sky i horisonten.

Jeg er egentlig ikke klart hva som skjedde. Jeg bare vet at jeg har mistet alt: min familie, mine venner, mine lærere. Hvor plutselig det skjer til tankene når plutselig, alt er over. Livet gikk så fort og jeg knapt hatt tid til å la min som ble avsluttet nylig barndom og oppvekst bak meg. Jeg lukter ingenting, jeg føler ingenting, bare høre min egen pust som han søker skrape sin vei ut av lungene gjennom munnen min ut.

Nå føler jeg meg noe ... noe annet. Jeg har en følelse jeg er ikke alene, og jeg hører noe. Det er trinn, sliping, tumbling trinn.

Det er som om disse trinnene var min egen. Jeg ser i det fjerne og se, som stålwire i stor hengebru, som forbinder den nordlige og sørlige delen av elva med hverandre, å gi. Stille de trekke med et rykk og bli kastet gjennom støvete, rød-farget luft.

Den tidligere stolthet av byen faller fra hverandre som et korthus. Tiår med overlevelse og oppløsning sammen i bare noen få øyeblikk av ingensteds.

Jeg kan føle det akkurat nå: Jeg er ikke alene lenger.

Min pust blir raskere. Jeg vender blikket mot min venstre side og jeg ser i mine egne øyne - dypt såret, full av sorg og fortvilelse.

Et ord brenner i mitt minne som en brann: ...Armacom...